

MAGYAR TÉKOZLÓ

Gável testvérek

Hallod-e te szemtelened?
Fellázadtam, lám, ellened.
Nem volt nekem jó a neved,
Sem házad, de sem kenyered.
Elhagytalak, magam vagyok,
A hangodér' majd meghalok...
Elhagytalak, megam vagyok,
A hangodér' majd meghalok...

Elhagytalak, magam vagyok,
Az éjjelbe' csak sírhatok...
Mindent adtál, semmim nincsen,
Bánatom lett minden kincsem.
Hozd fel, Isten, azt a Napot,
Hadd süsse fel a harmatot,
A fűszálról a harmatot,
A szívemből a bánatot.

Fölkelt a Nap fényes útján,
Nehéz lelkem szánakozván.
Az volna jó: látni házad.
Koldus-szívem már nem lázad.
Bocsáss meg, hogy tévelyegtem,
Jóságodat elfeledtem,
Bocsáss meg, és szeress nagyon,
Szemedben ég az irgalom.

Gyűrűt húztál az ujjamra,
Köntöst tettél a vállamra...
Elvesztem, de megkerültem,
Otthonomat, im' megleltem.
Megleltem, ha orcád látom,
Szemeidben tisztálkodom.
Megtisztulok hófehérre,
Bízom Benned minden vészbe'!

Forrás: www.keresztenydalok.hu